

מ"ת 8682/04/23 - מדינת ישראל נגד סאלם עדיאסן (עציר) - נוכח

בית משפט השלום לתעבורה בבאר שבע

מ"ת 8682-04-23 מדינת ישראל נ' עדיאסן(עציר)
תיק חיצוני: 172717/2023

בפני	כב' השופט הבכיר, אלון אופיר
מבקשים	מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד שמעון שימן
נגד	
משיבים	סאלם עדיאסן (עציר) - נוכח באמצעות ויעוד חזותי ע"י ב"כ עו"ד שי וינר

החלטה

בפני בקשה של המדינה להורות על מעצרו של המשיב עד לתום ההליכים המשפטיים כנגדו.

במהלך דיון שנערך בפני ביום 1.5.23, הסכים ב"כ המשיב כי בידי המדינה ראיות לכאורה כנגד המשיב והוסבר כי הצדדים נמצאים במו"מ ביחס לתיקו העיקרי של המשיב.

ללא קשר למתואר לעיל, סברה ההגנה כי בנסיבות של פרשה זו ניתן לאיין את מסוכנותו של המשיב על ידי המשך מעצרו באמצעות איזוק אלקטרוני.

לצורך בחינת אפשרות זו, ביקשה ההגנה להורות על קבלת תסקיר מעצר במהלכו ייבחנו גם שלושה ערבים מפקחים להשגחה על המשיב.

ב"כ המדינה הדגיש כי מדובר במשיב לגביו מתקיימת מסוכנות חריגה:

המדובר במי שזו הפעם החמישית בה הוא לכאורה נוהג רכב בעודו תחת פסילה פעילה של רישיון נהיגתו.

רק בחודש מאי 2022 נדון בגין עבירות דומות ל-9 חודשי מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות, ואף שבימים אלה הוא מרצה מאסר זה (כך שנותר לו חודש להשלמת ריצוי המאסר), שוב נתפס נוהג בזמן פסילה, כך שאין בענישה שנגזרה עליו כל הרתעה אפקטיבית ואין כל יכולת לתת בו אמון שיקיים חלופת מעצר כזו או אחרת, ובכלל זה מעצר באיזוק.

דיון והכרעה בבקשה -

עמוד 1

בית המשפט העליון פסק בבש"פ 2227/08 טראד גריפאת נ. מדינת ישראל את הדברים הבאים:

"יתר על כן, הלכה היא כי אין להורות על מעצר עד תום ההליכים בגין עבירות תעבורה, אלא במקרים חריגים בלבד [ראו למשל: בש"פ 7352/04 מדינת ישראל נ' אבו כואדי (לא פורסם, 9.8.04)]. יש להורות על מעצר כאמור רק במקרים בהם קיים חשש אמיתי שאף חלופת מעצר לא תהווה מענה להגנת הציבור מפני מסוכנות הנאשם. נוכח הלכה זו, משעה שמטרת המעצר הינה מניעת העורר מלנ ג ד לתום ההליכים כנגדו ובכלל, שומה היה על בית המשפט קמא לבחון באופן פרטני האם לא ניתן להשיג את תכלית המעצר בדרך חלופית, ולא די בקביעה הגורפת לפיה אין באפשרותה של כל חלופת מעצר שהיא כדי להפיג את מסוכנותו".

כמו כן נשיאת בית המשפט העליון (בדימ) החליטה בבש"פ 10118/04 נזמי ג'באלי נגד מדינת ישראל את הדברים הבאים:

"אכן בימים אלו, כשנגע תאונות הדרכים משתולל וגובה קורבנות רבים חובה על בתי המשפט לסייע במאבק למניעת המסוכנות הנשקפת מנהגים עבריינים, בין השאר באמצעות הרחקתם מהכביש. יחד עם זאת, משקיימת בשלב זה של ההליכים, דרך שבה ניתן להרחיק את הנהג המסוכן מהכביש מבלי שישנה בכלל, יש לעשות מאמץ להעדפה בדרך זו".

מול קביעות אלה של בית המשפט העליון ניצבות גם החלטות אחרות של אותה ערכאה, שם קבע בית המשפט העליון כי בנסיבות בהן עולה מסוכנות חריגה מהתנהגותו של נהג, **יהיה מקום להורות על מעצרו עד לתום ההליכים.**

להדגמת עמדה זו של בית המשפט העליון אפנה לבש"פ 1753/07 פאדי אבו רקיה (להלן: פרשת אבו רקיה) שם החליטו כל שלושת הערכאות שדנו בעניינו כי **יש הצדקה להורות על מעצרו של המשיב עד לתום ההליכים** וכך קבע בית המשפט העליון:

"מסוכנותו של אדם נלמדת ממכלול הנסיבות האופפות את המקרה. בין היתר, נבחנים עברו הפלילי והרשעותיו הקודמות. המסוכנות העולה ממעשה העורר היא רבה ובהתנהגותו גילה, כי הוא חסר רסן, חסר עכבות וחסר מעצורים, מזלזל בחוק ובאוכפיו השוטרים."

"אכן מעצר עד תום ההליכים בעבירות תעבורה אינו שכיח, אך בנסיבות המעשים המיוחדים לעורר, ובפרט חומרתם, יש בהם כדי להצדיק לטעמי את המשך מעצרו עד תום ההליכים נגדו. לא מצאתי כל דופי בהחלטתו המנומקת של בית המשפט המחוזי. הלכה היא כי השיקולים לעניין מעצר עד תום ההליכים נוגעים הן למעשים המיוחדים לנאשם והן לנסיבותיו האישיות העשויות ללמד על רמת מסוכנותו."

בעמ"ת 16396-01-16 דגמש נגד מדינת ישראל קבע בית המשפט המחוזי בבאר-שבע (כבוד השופט אינפלד) את הדברים הבאים:

" הסנגור הצביע על כך שההרשעות הפליליות הן בעיקרן ישנות, והאחרונות הן משנת 2008, ועיקרן משנת 2006. על כך השיב התובע בצדק כי דווקא בתחום הנהיגה בפסילה ישנן הרשעות חדשות יותר, ובין השאר

הוטל על העורר עונש מאסר בפועל בן 13 חודש וזאת אך לפני 3 שנים, בסוף שנת 2012. זאת, מעבר למאסר קודם שרוצה בעבודות שירות בגין נהיגה בזמן פסילה, מס' חודשים קודם לכן.

בהתחשב במכלול הנסיבות, מקובלת עליי עמדת המדינה שאין מדובר במי שניתן לתת בו את האמון הבסיסי ביותר הנדרש על מנת לבחון חלופת מעצר. יתרה מזו, גם המעצר בתנאי איזוק אלקטרוני דורש מידה מינימלית של אמון, אך כאשר מדובר במי שהפר פעם אחר פעם את הוראות ביהמ"ש, הרי שלא ניתן לתת בו את אותה מידת אמון מינימלית. "

גם בית המשפט העליון נדרש לאחרונה לשאלת האמון שניתן לתת במשיבים אשר נוהגים רכב בזמן פסילה ואף שההלכה הנוהגת היא כפי שהדגיש במקרה זה ב"כ המשיב בטיעוניו- הימנעות ממעצר כאשר בתיקי תעבורה עסקינן, כך החליט בית המשפט העליון רק ביום 4.2.20 בבש"פ 1248/20 מיכאל שרו איפרח נגד מדינת ישראל שם נהג המשיב בפעם השנייה בזמן פסילה:

"אכן, בענייני תעבורה הכלל הוא שחרור הנאשם לחלופת מעצר, להבדיל ממעצר עד תום ההליכים (ראו, למשל: בש"פ 2227/08 גריפאת נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (14.3.2008)); אולם, כמו בהרבה עניינים אחרים, גם כאן יש לבחון את המסוכנות הנשקפת מן הנאשם הספציפי לציבור הנהגים והולכי רגל (ראו, למשל: בש"פ 2974/15 אשכנזי נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 12 (20.5.2015)). במקרה דכאן, המבקש מהווה סכנה ממשית לציבור המשתמשים בכבישים - זאת ניתן ללמוד מעברו התעבורתי המכביד, אשר כולל, בין היתר, הרשעות בגין נהיגה בפסילה ונהיגה ללא רישיון. סכנה זו הולכת ומתעצמת לנוכח העובדה שהמבקש הפר את האמון שניתן בו בעבר: מחומר הראיות עולה, כי הוא ביצע את העבירות מושא כתב האישום הנוכחי כשמעל ראשו מרחף מאסר מותנה למשך 8 חודשים. בנסיבות אלו, הנני סבור - כפי שסברו הערכאות קמא - כי החלופות שהלה הציע אינן יכולות להגשים את מטרות מעצרו. גם בהליך השיקום שהמבקש עובר אין כדי לשנות מקביעתי זאת בשים לב לצורך המידי להגן על ביטחון הנהגים והולכי הרגל. "

גם בבש"פ 5493/21 שלמה גבאי נגד מדינת ישראל עסק בית המשפט העליון בשאלת האמון אותו ניתן או שלא ניתן לתת במי שלכאורה נהג רכב בזמן פסילה, וכך קבע:

"אכן, מעצר עד תום ההליכים של נאשם בעבירות תעבורה הינו בגדר חריג, אולם נקבע לא אחת כי יש לבחון את מסוכנותו של הנאשם הקונקרטי לפי נסיבות העניין, וכי ככלל, יש לראות בנאשם הנוהג בזמן שרישיונו נפסל כמי שמהווה סכנה של ממש לציבור המשתמשים בכביש ואף מבטא במעשיו זלזול בהוראות החוק (ראו: בש"פ 2173/12 אל גניני נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 8 (22.3.2012)); בש"פ 2974/15 אשכנזי נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 12 (20.5.2015)). נוסף לכך, כלל הוא כי לבית המשפט שמור שיקול הדעת האם להורות על הזמנת תסקיר מעצר (ראו: בש"פ 27/15 יונס נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 10 (15.1.2015)). כן נקבע כי הזמנת תסקיר מעצר מתאימה, ככלל, למקרים שבהם "לא ברור אם חלופת מעצר תסכון או שבית המשפט מתקשה לעמוד על קנקנה של החלופה הקונקרטית" (ראו: עניין יונס, בפסקה 9), ונדמה כי הדברים יפים לענייננו, זאת, בין היתר, לנוכח עברו התעבורתי המכביד של המבקש, אשר נצבר לו חרף גילו הצעיר, וכן לאור התנהגותו המסכנת חיי אדם, עת המשיך לנהוג בזמן פסילה ובמהירות מופרזת. "

מאחר וכאשר בקשה מסוג זה עוסקת בעבירות תעבורה שביצע לכאורה משיב, הרי ככל שעברו התעבורתי של משיב נתון יהיה חמור יותר, וככל שניתן ללמוד מעברו כי אין לו כל מורא מהחוק או מהחלטות שיפוטיות שניתנו לגביו בעבר, כך יוגדר משיב נתון מסוכן יותר לציבור, והיכולת של בית המשפט לתת בו אמון בסיסי תהיה קטנה יותר.

ומן הכלל אל הפרט -

ביום 6.10.17 נהג המשיב רכב במצב של שכרות, וביום 22.4.18 רישיון נהיגתו נפסל למשך שנתיים.

ביום 16.5.18 עמד המשיב בפני כבוד השופט אמיר דורון בבית משפט זה, והורשע בביצוע עבירות של נהיגת רכב בזמן פסילה, החזקת סם לצריכה עצמית, נהיגה עם רישיון נהיגה שאינו תקף מעל מעל שנה, וללא ביטוח תקף.

בגין עבירות אלה נגזרו על הנאשם 11 חודשי מאסר בפועל, ורישיונו נפסל לשנתיים ועוד 9 חודשי פסילה מיום שחרורו ממאסרו (לצד ענישה נוספת צופת פני עתיד).

למרות שתי הפסילות הארוכות לעיל שהוטלו על המשיב, ולמרות מאסר ארוך שריצה בגין עבירה של נהיגה בזמן פסילה, ביום 24.11.21 שוב נהג המשיב רכב בזמן פסילה.

בית המשפט החליט בשל גילו של המשיב (יליד 1968) ומצבו הבריאותי הירוד, לפני משורת הדין לגזור על המשיב 9 חודשי מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות, לצד פסילה נוספת של 30 חודשים במצטבר לפסילותיו הקודמות תוך קביעת מאסר מותנה של 6 חודשים למשך 3 שנים ברקע.

בעודו מרצה את מאסרו בדרך של עבודות שירות, שוב נהג המשיב רכב בזמן פסילה, מה שהוביל למעצרו הנוכחי זאת כאשר המדובר בנהיגתו **החמישית** לכאורה בזמן פסילה, מאסר מותנה בר הפעלה תלוי כנגדו ברקע, ולחובתו 42 עבירות תעבורה משנת 1987 וחמש עבירות פליליות הכוללות החזקת סמים שלא לצריכה עצמית, סחר בסמים, והחזקת סכין, עבירות בגין ריצה מאסרים ארוכים ממש עד לאחרונה (גז"ד אחרון מיום 5.11.19 עת נגזרו עליו 10 חודשי מאסר בפועל).

בנסיבות המתוארות לעיל, יכולתו של בית המשפט לתת אמון במשיב כי יכבד החלטה נוספת של בית המשפט המורה לו לא לצאת מביתו או לא לנהוג ברכב, פשוט אינה קיימת.

מי שפעם אחר פעם ברציפות חמש פעמים לא מציית להחלטות שיפוטיות שלא לנהוג, וגם מאסר מותנה המוטל עליו לא מייצר כלפיו כל הרתעה, וגם הזדמנות שיקומית של מאסר בדרך של עבודות שירות הנגזרת עליו, נענית בהפרה חוזרת

של נהיגה בזמן פסילה **במהלך ריצוי עבודות השירות**, אינו ראוי לאמון מינימיאלי של בית המשפט, כפי שקבע בפסיקה שאוזכרה לעיל כב' השופט אינפלד.

שליחת אדם לקבל תסקיר של שירות המבחן למבוגרים, יכולה לסייע בסיטואציה בה ניתן לתת במשיב אמון בסיסי, ובית המשפט מתלבט באשר לחלופה הראויה לאיון המסוכנות.

שעה שלא קיים אמון בסיסי במשיב כי יקיים תנאי שחרור או מעצר באיזוק, הרי שתסקיר הופך למיותר ולכן אני דוחה את בקשת ההגנה לקבלת תסקיר בעניינו של משיב זה.

אני קובע כי רף המסוכנות של משיב זה גבוה מאד, ובהיעדר אמון בסיסי בו, אין אני מוצא חלופה שיכולה לאיין מסוכנות זו, שכן פוטנציאל ההפרה מצדו של כל מגבלה עליה יורה בית המשפט גבוה מאד בעיני עד כדי סכנה ממשית לשלום הציבור.

אשר על כן, אני מורה על מעצרו של המשיב עד לתום ההליכים המשפטיים כנגדו בתיק העיקרי הצמוד לבקשה זו.

ניתנה היום, ט"ז אייר תשפ"ג, 07 מאי 2023, בנוכחות הצדדים.